

Слід на воді

Олексій Волков

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

I

Коли тихо сидиш у човні, поверхня озера або річки — немов екран. Дивився б і дивився, адже на ній відбувається стільки цікавого. Ось розійшлися ледь помітні кола — це під низом промайнули швидкі сріблясті верховодки. Важко булькнуло в очереті — кола великі, аж човен хитнувся. Це короп висловив задоволення тихим прохолодним ранком. А посередині плесо змережили слабкі брижики — отже, потягнув перший після ночі легенький вітерець, якого ще не відчують ані руки, ані обличчя.

Поверхня води розповідає про все. І порівняти її можна саме з екраном, а не, припустімо, з книгою. Книгу візьмеш завтра, позавтра і перечитаєш удруге. Цього вже не побачиш ніколи. Воно промайне — і «з кінцями». Сліди на воді зникають швидко. Мить — і вони вже канули, для всіх і назавжди.

Саме такі думки навідалися до мене того ранку. Воно й не дивно, бо клювання було млявим, а поверхня плеса відображала різноманітні сліди тих, хто перебував так близько. Ось у куширях шубовснула щука, яка вочевидь таки підстерегла здобич. Залишаючи «стрілку» на чистому плесі, пропливла під водою ондатра.

Телефон почав дзижчати у кишені неприємно і нав'язливо, наче комар над вухом. Кому ж, цікаво, я міг отак нагально знадобитися о сьомій ранку? Адже часи, коли це траплялося регулярно, вже минули. Думка, що, можливо, щось удома сталося, неприємно вколола, коли вишпортував телефон. Ну ось, не з дому.

Хто-хто?!

І чому це раптом, він згадав про мене о такій годині? Може, також у човні сидить і йому не клює?

— Слухаю вас, Андрійовичу! Радий чути.

— Ну як, ловиться? — замість привітання запитав мій колишній начальник.

— Як вам сказати... Буває й краще, але добре, що так.

— Значить, слухай, дороженький. А ти таки на риболовлі? Хмм... Заздрю. Я б тебе просив скластися та під'їхати до мене. Тут, в одне таке місце. Ресторан «Дністер», сподіваюся, знаєш? Є одне питання, в якому, гадаю, і ти будеш зацікавлений. Повір, воно варте, аби не зловити сьогодні зайвих двох карасів.

— Н-нормально... — я тер лоба, осмислюючи несподіванку. — А що таке? Натякніть хоча б!

— Ну, одне слово... є люди, зацікавлені у твоїх послугах. Навіть дуже, я б сказав, зацікавлені.

— Так я ж... наче зовсім... Узагалі не при справах...

— Ти приїзди, — багатозначність його інтонацій різонула по вухах.

— Що, так терміново? Просто зараз усе кидати і вибиратися? Вже?

— Ну... неординарні питання виникли... Як бажаєш, звісно. Я б казав — уже.

Створювати зайву і навіть непотрібну інтригу завжди було у стилі того, хто телефонував. Така манера поведінки. А втім...

— Ну так... А може, у вас особисто щось сталося? Чому о такій годині? Та я так розклався фундаментально...

— Давай-давай, — підштовхнув Андрійович.

...

Далі — у повній книжці «Слід на воді».
nashaknyga.com.ua